

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **P. R.**
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Živanou Petrlovou
sídlem Slovákova 359/10, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **I. m. J.**
sídlem n. S. 134, X J.

II. P. K., s. r. o., IČO X
sídlem F. 260, X J.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2021, č. j. KUOK 97538/2021, ve věci
umístění a povolení stavby,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání

1. Městský úřad Javorník rozhodnutím ze dne 1. 12. 2020, č. j. MEJV/4113/2020/RM podle § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, schválil stavební záměr nazvaný *Přístavba skladu k výrobní hale* (dále též jako „přístavba“) umístěný na pozemku parc. č. X (k. ú. J.-v., obec J.) a stanovil podmínky pro jeho umístění a provedení. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí brojl odvoláním, na jehož základě žalovaný napadeným rozhodnutím částečně změnil rozhodnutí stavebního úřadu (opravil zjevné nesprávnosti) a ve zbytku jej potvrdil. Podstata stavebního záměru spočívá ve vybudování přístavby ke stávající výrobní hale. Tato přístavba bude sloužit jako sklad a rovněž v ní budou umístěny kanceláře. Bude mít výšku 6,315 m, zastavěná plocha bude činit 918,31 m². Žalobce je spoluvlastníkem sousedního pozemku parc. č. XA, na němž je umístěna stavba rodinného domu č. p. XB, a dále spoluvlastníkem sousedního pozemku parc. č. XC.
2. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a namítá, že:
 - Povolovaná stavba se nachází v území s určeným využitím malovýroba, řemeslná či přidružená výroba, výrobní a nevýrobní služby, avšak výroba stavebníka není s ohledem na její kvantitu malovýrobou a už vůbec ne drobnou výrobou. Stavebník provozuje tovární průmyslovou výrobu, jejíž negativní vlivy překračují hranice areálu a výrazně zasahují sousedící plochy bydlení v rodinných a bytových domech. Přístavba bude mít zastavěnou plochu 918,31 m² a obestavěný prostor 5 588 m³. V hale samotné bude zbourána středová zeď a vznikne jedna velká hala o ploše cca 2 200 m². Stavba o této výměře a objemu je v daném území v těsném sousedství rodinných a bytových domů hmotově zcela nepřiměřená. Přístavbou dojde k zastavění pozemku po téměř celé jeho délce i hloubce. Svým objemem a rozsahem zastavěné plochy a okny orientovanými na nemovitosti žalobce narušuje charakter území, nerespektuje okolní zástavbu. Dojde ke zhoršení kvality prostředí, zdraví obyvatel, hodnoty území, cen nemovitostí a zejména podmínek pro užívání v okolní zástavbě. Stavba tak byla umístěna v rozporu s § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“).
 - Žalovaný se nevypořádal s uplatněnými námitkami přezkoumatelným způsobem. Žalovaný toliko cituje jednotlivá závazná stanoviska dotčených orgánů, aniž odůvodnil, v čem shledává jejich správnost. K námitce odvětrávání stavby okny se vyjádřil žalovaný tak, že mu nejsou známy důvody, které by tento způsob odvětrávání nepřipouštěly, přitom v doplnění závazného stanoviska Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor životního prostředí jednoznačně deklaroval povinnost provozovatele zajistit nešíření prachu do okolního prostředí, především do obytné zástavby, a doporučil instalaci vzduchotechniky a nevětrat okny. Žalovaný se dále nevypořádal s námitkou, že nebyla předložena studie zastínění jako povinná součást žádosti o povolení záměru a s námitkou týkající se zvýšení intenzity dopravy.
 - Žalovaný neposoudil záměr z hledisek vymezených v § 18 a § 19 stavebního zákona.
 - Závazné stanovisko Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru strategického rozvoje je nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné. Totéž platí o závazném stanovisku Městského úřadu Jeseník, odboru stavebního úřadu a územního plánování. Krajský úřad se ztotožnil se závěry orgánu prvního stupně, zejména se závěrem o souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování, přesto sám konstatoval, že *přímé sousedství záměru s plochami pro bydlení a s odstupem záměru od hranice pozemku navrhovaného pro bydlení pouhé 2,5 m,*

může být v budoucnu konfliktní a dále zdůraznil sociální soudržnost společenství obyvatel území a hospodářský rozvoj, čímž staví zájem stavebníka nad zájmy ostatních dotčených osob a porušil zásadu nestrannosti.

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a zopakoval své argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí. Osoby zúčastněné na řízení se k věci samé nevyjádřily.

B. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

K rozporu s § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

5. Žalobce má za to, že umístění přístavby, která zhoršuje kvalitu prostředí a životních podmínek nejen v domě žalobce, ale i v jeho okolí, bylo provedeno v rozporu s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., který stanoví, že *v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.*
6. Pojem *kvalita prostředí* obsažený v citovaném ustanovení je synonymem k pojmu *pohoda bydlení* obsaženému v dřívější právní úpravě (dnes již zrušené vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu). Kvalita prostředí je souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při tom musí zohlednit také subjektivní hlediska daná způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat, pokud z toho plynoucí nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS). Zásah do kvality prostředí nesmí překročit tzv. přípustnou míru, což je nutné zkoumat vždy ve vztahu ke konkrétnímu případu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-52).
7. Žalobce se zaměřil na popis parametrů přístavby a charakter výroby, která probíhá v samotné hale (nikoliv tedy v přístavbě, která je předmětem řízení) a poté konstatoval, že přístavba výrazně zhorší kvalitu prostředí v jeho domě a v bezprostředním okolí. Žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné usoudit, že se tak stane, ale neuvedl. V této souvislosti musí soud upozornit na to, že námitky uplatněné v řízení před soudem musí být dostatečně konkrétní. Soudní řízení správní je ovládáno zásadou dispoziční, dle které soud přezkoumá napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Platí přitom zásada, že čím obecněji je žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud

přistoupit a posoudit jej. Není na místě, aby soud za žalobce domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

8. Ze správního spisu vyplývá, že přístavba navazuje na stávající výrobní halu a má soužit jako sklad a prostor pro kanceláře (srov. Souhrnnou technickou zprávu, bod B.2.1). Naopak ze správního spisu nevyplývá (zejména ze stanovisek dotčených orgánů), že by měla mít přístavba jakýkoliv negativní vliv na okolí. Jelikož přístavba navazuje na stávající halu, není soudu zřejmé, jak konkrétně nerespektuje okolní zástavbu a zejména, jaký konkrétní vliv to má na zhoršení kvality daného prostředí. Totéž platí o tvrzené hmotové nepřiměřenosti přístavby a stávající haly. Samotný charakter výroby není pro věc relevantní, protože předmětem řízení není stávající hala, nýbrž její přístavba, ve které výroba probíhat nebude. Okna přístavby sice budou orientována směrem k pozemku žalobce, na kterém se nachází jeho rodinný dům, avšak nebudou na úrovni žalobcova domu, resp. okolní zahrady, ale až pod nimi, nesměřují tedy přímo na ně (srov. situační výkres č. 28010 a východní pohled na výkresu č. 28017). Na ně míří okna stávající haly. Ani ve vztahu k této skutečnosti žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné usoudit na nepřiměřenost pohledových imisí (např. že okna směřují do vysoce intimní zóny žalobcova pozemku). Jelikož žalobce nepřinesl konkrétní tvrzení, nemůže se krajský soud jeho námitkou blíže zabývat.

K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí

9. Podle § 68 odst. 3 věta první správního řádu platí, že *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
10. Z ustálené judikatury NSS týkající se požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí vyplývá, že z něj musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo též ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).
11. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je však vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64), nikoli tehdy, vypořádá-li se správní orgán s obsahem a smyslem námitek, avšak toliko nereaguje na každou větu účastníka. Správní orgány dokonce nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní

názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).

12. Napadené rozhodnutí rozhodně nepřezkoumatelné není. Za řádné vypořádání odvolacích námitek směřujících vůči závaznému stanovisku lze považovat reprodukci jejich vypořádání, které je obsaženo v potvrzujícím závazném stanovisku. Je nadbytečné, aby správní orgán zaujímal vlastní stanovisko k takto reprodukovánému posouzení odvolacích námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 25/2020-33, bod 17 nebo ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019-69, bod 25). To je logickým důsledkem toho, že závazné stanovisko je vydáváno dotčeným orgánem, který disponuje, na rozdíl od správního orgánu, který řízení vede, odbornými znalostmi, jež jsou potřebné pro vydání rozhodnutí. Zcela by odporovalo smyslu závazných stanovisek, pokud by měl správní orgán, který řízení vede, hodnotit jejich správnost. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný nebyl povinen v rozhodnutí hodnotit závazná stanoviska vydaná dotčenými orgány.
13. Žalovaný se vypořádal s námitkou týkající se nepředložení studie zastínění. Na str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí k ní uvedl, že s ohledem na velikost a polohu přístavby nebude stín vnikat na sousední pozemky v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně tak omezovat jejich obvyklé užívání. Půdorysné rozšíření stavby pak není nutně důvodem pro zpracování studie zastínění. Žalovaný se vypořádal také s námitkou týkající se intenzity dopravy. K této námitce na str. 14 napadeného rozhodnutí uvedl, že byla podána až po stanovené lhůtě, a proto k ní nelze přihlídnout. Žalovaný sice mohl uvést, o jaké ustanovení se tento závěr opírá (§ 94n odst. 1 stavebního zákona), avšak tento dílčí nedostatek rozhodne nemá vliv na přezkoumatelnost závěru žalovaného. Podle názoru soudu se tedy žalovaný uvedenými námitkami zabýval v dostatečném rozsahu. Pokud má snad žalobce za to, že některý aspekt uvedených námitek nebyl vypořádán, měl být v žalobě konkrétnější. Věcnou správností popsaných závěrů se soud nezabýval, neboť to nebylo namítáno.
14. Krajský soud neshledal pochybení ani při vypořádání námitky týkající se odvětrávání (obsahově zde žalobní námitka směřuje spíše do věcné správnosti než nepřezkoumatelnosti). Žalovaný k ní uvedl, že mu není znám důvod, který by odvětrávání přístavby okny nepřipouštěl (str. 14 napadeného rozhodnutí). Popsaný názor žalovaného není rozporný s vyjádřením Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru životního prostředí ze dne 20. 6. 2021, č. j. KUOK 78217/2021 jakožto dotčeného orgánu, jak se snaží soud přesvědčit žalobce. Krajský úřad totiž ve sdělení uvedl, že přístavba bude sloužit jako sklad a že nepředstavuje zdroj znečišťování ovzduší. Proto také pouze v rovině doporučení zmínil instalaci vzduchotechniky a nevětrání okny. Povinnost zajistit nešíření prachu do okolního prostředí se týkala výhradně stavební činnosti.

K neposouzení záměru z hlediska cílů a úkolů územního plánování

15. S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by správní orgány neposoudily přístavbu z hledisek uvedených v § 18 a § 19 stavebního zákona. Ty v obecné rovině vymezují cíle a úkoly územního plánování, které jsou posléze konkretizovány a promítnuty do obsahu územně plánovací dokumentace jako jednoho z nástrojů územního plánování. Přitom platí, že pokud byla vydána územně plánovací dokumentace, musí stavební úřad vycházet primárně z ní, a nemusí již specificky odůvodňovat souladnost záměru s cíli a úkoly územního plánování, neboť ty plynou přímo z územně plánovací dokumentace. Proto lze vyjít z toho, že je-li záměr v souladu s vydaným územním plánem, je taktéž souladný s cíli a úkoly územního

plánování. V takovém případě je nadbytečné, aby stavební úřad hodnotil specificky soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování ve smyslu § 18 a § 19 stavebního zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83, bod 39). Dotčené orgány na úseku územního plánování se přitom detailně zabývaly souladem přístavby s Územním plánem města Javorník a dospěly ke kladnému závěru (blíže srov. závazné stanovisko Městského úřadu Jeseník ze dne 10. 1. 2020, č. j. MJ/01874/2020/OSUUP/Stv a závazné stanovisko Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru strategického rozvoje ze dne 7. 5. 2021, č. j. KUOK 46965/2021). Nad rámec toho se oba dotčené orgány zabývaly také jednotlivými kritérii uvedenými v § 18 a § 19 stavebního zákona, byť tak činit nemusely.

K nezákonnosti závazných stanovisek orgánů územního plánování

16. Krajský úřad se v závazném stanovisku ze dne 7. 5. 2021, č. j. KUOK 46965/2021, kterým potvrdil závazné stanovisko Městského úřadu Jeseník ze dne 10. 1. 2020, č. j. MJ/01874/2020/OSUUP/Stv, ztotožnil se závěry městského úřadu. Nad jeho rámec uvedl, že záměr přístavby respektuje charakter zástavby již stávajícího výrobního areálu v lokalitě včetně výškového uspořádání. Přístavba ke stávající hale se v dálkových pohledech na celkové panorama města nijak nově neuplatní a neznehodnocuje kulturní a civilizační hodnoty území. Krajský úřad se ztotožnil také s hodnocením souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování, avšak dodal, že přímé sousedství záměru s navrhovanými plochami pro bydlení a s odstupem záměru od hranice pozemku navrhovaného pro bydlení pouze 2,5 m, může být v budoucnu konfliktní. To platí, pokud se neuskuteční proklamace stavebníka o odkoupení sousedních pozemků v šíři 20 m pro zřízení relaxační plochy a výsadbu pásu vzrostlé zeleně, která by odclonila sousední pozemky. Nicméně jedná se o plochu stabilizovanou výrobní, nikoliv plochu přestavby, která by výrobu utlumila, proto nelze situaci označit za nesouladnou s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování. Krajský úřad dále poukázal na problematiku sociální soudržnosti společenství obyvatel území a hospodářský rozvoj. Město Javorník je součástí specifické oblasti SOB3, ve které je dle politiky územního rozvoje potřeba posílit zaostávající sociální a ekonomický rozvoj, který patří v ČR k nejslabším. Ve smyslu toho byl řešen i stávající územní plán se stabilizovanou plochou *VD – Plochy výroby a skladování – drobná a řemeslná výroba* pro stávající funkční výrobu, která přispívá k zaměstnanosti v regionu a naplňuje tak vyvažování vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost obyvatel území dle cílů a úkolů územního plánování.
17. Krajský soud neshledal, že by potvrzující závazné stanovisko Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 7. 5. 2021, č. j. KUOK 46965/2021 bylo nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné. Soudu není zřejmý důvod případné nepřezkoumatelnosti. Žalobce žádný nezmínil. Vnitřní rozpornost rozhodně nezpůsobuje žalobcem citovaná část stanoviska týkající se možného budoucího konfliktu s plochami navrženými pro bydlení. Krajský úřad v tomto směru neřekl nic víc, než že v budoucnu bude nutné řešit případnou výstavbu citlivě tak, aby mohly být sousední plochy využity na jedné straně pro bydlení, na straně druhé pro výrobu, resp. skladování.
18. Důvody nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti závazného stanoviska Městského úřadu Jeseník ze dne 10. 1. 2020, č. j. MJ/01874/2020/OSUUP/Stv krajskému soudu nejsou známy. Žalobce si je nechal pro sebe, proto se jimi soud nemůže zabývat.
19. Konečně se soud neztotožňuje s tím, že by měl krajský úřad porušit zásadu nestrannosti, resp. rovnosti upravenou v § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní

řád“), který stanoví, že *dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.* Předně je nutné říci, že zásada rovnosti upravená v předmětném ustanovení se týká výhradně procesních práv osob, jichž se činnost správního orgánu dotýká, nikoliv práv hmotných (shodně též POTĚŠIL, L. In. POTĚŠIL, L., HEJČ, D., RIGEL, F., MAREK, D.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, str. 67 a 68). Posouzení otázky souladu záměru s územně plánovací dokumentací je však otázkou hmotného práva. I kdyby tomu však bylo jinak, jen stěží by šlo dovodit jakési *nadržování* stavebníkovi jen na základě toho, že dotčený orgán po zvážení všech okolností posoudil věc v jeho prospěch. Dotčené orgány naopak zájem na hospodářském rozvoji území jakožto jeden z cílů územního plánování (srov. § 18 odst. 1 stavebního zákona) zohlednily zcela správně. Ani poslední námitku soud neshledal důvodnou.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

20. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
22. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jim neuložil žádnou povinnost, při jejímž plnění by jim náklady vznikly. Ve zkráceném rozsudku soud ve výroku III. uvedl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správně však mělo být ve výroku uvedeno množné číslo. Soud proto tuto zjevnou nesprávnost odstranil v písemném vyhotovení rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 3. května 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu